

สรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการ ในห้วงการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสเอเปค ครั้งที่ ๓/๒๕๖๗

๑. การประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การป้องกันและการลดการสูญเสียอาหารและขยะอาหาร (Food loss and waste: FLW) เพื่อบรรลุระบบอาหารที่ยั่งยืนในภูมิภาคเอเปค เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๗ โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

ช่วงที่ ๑ หัวข้อ กรณีศึกษาเชิงกลยุทธ์ มีวิทยากรจำนวน ๓ ท่าน ได้แก่ (๑) José Luis Alarcon จากสาธารณรัฐเปรู (๒) Dr. Ching-Cheng Chang จากจีนไทเป และ (๓) Daniela Potocnjak จากชิลี โดยสรุปได้ว่า FLW ส่งผลต่อการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของโลกกว่าร้อยละ ๑๐ ดังนั้น การป้องกันและการลด FLW จึงมีส่วนสำคัญที่จะช่วยบรรเทาปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้ โดยได้เสนอแนะแนวทางการดำเนินงานเพื่อวัดผลความสำเร็จของการลด FLW เช่น (๑) กรอบแนวคิดแบบจำลอง Mass Flow Model ของ FAO ซึ่งสามารถวัดการสูญเสียเชิงปริมาณตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตั้งแต่การเก็บเกี่ยวจนถึงการบริโภค และ (๒) แนวคิด Mobility as a Service โดยเป็นการเชื่อมโยงบริการด้านอาหาร การขนส่ง การดูแลทางการแพทย์ และบริการทางสังคมเข้าด้วยกัน และแจกจ่ายอาหารไปยังกลุ่มเปราะบาง อีกทั้ง ยังสามารถควบคุมการผลิตอาหารให้เทียบเท่ากับความต้องการของโลกเพื่อลดอาหารส่วนเกินด้วย ทั้งนี้ ได้เน้นย้ำถึงความเข้มงวดด้านกฎหมายและกฎระเบียบที่ส่งเสริมการลด FLW อย่างเป็นทางการ ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตลอดห่วงโซ่อุปทานอาหาร ผ่านโครงการริเริ่มโดยสมัครใจ “๑๐x๒๐x๓๐” นำโดยสหภาพยุโรปและสถาบันทรัพยากรโลก ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างกลุ่มผู้ค้าปลีกและผู้ให้บริการอาหาร รายใหญ่ที่สุดของโลกกว่า ๑๐ ราย โดยแต่ละรายจะร่วมมือกับผู้ผลิตอาหารอย่างน้อย ๒๐ ราย เพื่อลด FLW ตลอดห่วงโซ่อุปทานอาหาร ร้อยละ ๕๐ ภายในปี ๒๐๓๐

ช่วงที่ ๒ หัวข้อ ความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีวิทยากรจำนวน ๒ ท่าน ได้แก่ (๑) Nita Yulianis จากอินโดนีเซีย และ (๒) Sara Laughton จากสาธารณรัฐเปรู โดยสรุปได้ ดังนี้ (๑) สำนักงานอาหารแห่งชาติอินโดนีเซีย มีโครงการช่วยเหลือด้านอาหาร เพื่อแก้ไขปัญหา FLW และดำเนินการส่งต่ออาหารไปยังกลุ่มเปราะบาง ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษา ธุรกิจ ชุมชน รัฐบาล และสื่อต่าง ๆ ผ่านการเสริมสร้างกฎระเบียบ นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการลด FLW เพิ่มความตระหนักรู้ด้าน FLW ให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยในปี ๒๕๖๗ มีเป้าหมายขับเคลื่อนโครงการดังกล่าวไปยัง ๑๕ จังหวัด และ (๒) โครงการอาหารโลกในเปรู ได้ส่งเสริมให้เขตเศรษฐกิจดำเนินการกระจายอาหารส่วนเกินไปยังผู้ที่หิวโหย ซึ่งจะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา FLW ในระยะเร่งด่วน ทั้งนี้ ในระยะยาวจำเป็นต้องมีกลยุทธ์และนโยบายที่แข็งแกร่ง รวมถึงการประยุกต์ใช้นวัตกรรมของภาคเอกชน เพื่อร่วมกันลด FLW

ช่วงที่ ๓ หัวข้อ เครื่องมือทางนโยบายและการวัดผล มีวิทยากรจำนวน ๒ ท่าน ได้แก่ (๑) Juan David Sáenz Henao จาก Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) และ (๒) Sam Oakden จาก End Food Waste ออสเตรเลีย โดยสรุปได้ว่า จากการสำรวจของ OECD ในออสเตรเลีย ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น พบว่า ได้มีการใช้เครื่องมือทางนโยบายที่หลากหลายเพื่อสนับสนุนการลด FLW อาทิ การณรงค์สร้างความตระหนักรู้ มาตรการทางการเงิน ข้อตกลงตามความสมัครใจ กฎระเบียบข้อบังคับ และการสนับสนุนแนวทางปฏิบัติที่เป็นนวัตกรรมในการลด FLW อย่างไรก็ตาม ยังจำเป็นต้องพัฒนาทั่วโลกให้มีความชัดเจน ซึ่งจะช่วยประเมินการลด FLW ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับ End Food Waste ออสเตรเลีย กล่าวถึงการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของออสเตรเลียที่มุ่งมั่นจะลดขยะอาหารร้อยละ ๕๐ ภายในปี ๒๐๓๐

โดยการร่วมมือ...

โดยการร่วมมือกับองค์กร Fight Food Waste Cooperative Research Centre และดำเนินโครงการริเริ่ม เช่น ความร่วมมือกับธุรกิจอุตสาหกรรมเพื่อลดขยะอาหาร การบริจาคอาหาร และการอัปเดตอาหาร โดยการเปลี่ยนอาหารที่อาจกลายเป็นขยะให้เป็นสิ่งใหม่ที่มีมูลค่าสูงขึ้น เป็นต้น

ช่วงที่ ๔ หัวข้อ นวัตกรรมและเทคโนโลยี มีวิทยากรจำนวน ๒ ท่าน ได้แก่ (๑) Dr. Sun Hui จาก จีน และ (๒) Dr. Matthew Tam จากสิงคโปร์ โดยสรุปได้ว่า จีนได้ดำเนินการเสริมสร้างความมั่นคงอาหาร โดยการปรับปรุงกระบวนการผลิตและแก้ไขปัญหา FLW ที่เกิดขึ้นหลังการเก็บเกี่ยว ผ่านการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาปรับใช้ในห่วงโซ่อุปทานอาหาร อาทิ เครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์ ระบบการขนส่งที่สามารถบรรจุเมล็ดพืชได้จำนวนมากเพื่อลดการสูญเสีย ตลอดจนภาครัฐได้มีการจัดเก็บผลผลิตทางการเกษตรและทรัพยากรอาหารที่จำเป็นในคลังสำรอง เพื่อช่วยรักษาเสถียรภาพของอุปทานและราคาเมื่อมีผลผลิตส่วนเกิน ในท้องตลาดมากเกินไป ทั้งนี้ สิงคโปร์ได้กล่าวว่า ในขยะอาหารกว่า ๒๐๐ ล้านตันต่อปี มีผลิตภัณฑ์ที่สูญเสียไป อาทิ เมล็ดข้าวบาร์เลย์ เมล็ดพืชแห้ง ถั่ว รำข้าว และรำข้าวสาลี โดยสิงคโปร์ได้นำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาเพิ่มมูลค่าของขยะอาหารดังกล่าว เช่น เส้นก๋วยเตี๋ยวจากรำข้าวสาลี และขนมปังผลิตจากข้าวบาเลย์ เป็นต้น

ช่วงที่ ๕ หัวข้อ การป้องกันและการลด FLW บรรยายโดย Dr. Shih-Hsun Hsu จากจีนไทเป สรุปได้ว่า เพื่อสนับสนุนแผนงานความมั่นคงอาหารมุ่งสู่ปี ๒๐๓๐ ภายในปี ๒๐๓๐ จีนไทเปได้ดำเนินการลด FLW ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และสอดคล้องกับการดำเนินงาน (๑๗จ) ที่บรรจุไว้ในแผนงานความมั่นคงอาหารมุ่งสู่ปี ๒๐๓๐ โดยการส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐและเอกชนในโครงสร้างพื้นฐาน การกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริจาคอาหาร ตลอดจนสนับสนุนให้เขตเศรษฐกิจร่วมการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีภาคการเกษตรบนแพลตฟอร์ม APEC-FLOWS อย่างต่อเนื่อง

ช่วงที่ ๖ หัวข้อ การรายงานผลลัพธ์จากการสำรวจการป้องกันและการลด FLW บรรยายโดย Christian Méndez Lazarte จากสาธารณรัฐเปรู กล่าวว่า เขตเศรษฐกิจส่วนใหญ่จะมีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนในการลด FLW แล้ว ทว่ามีเขตเศรษฐกิจจำนวนไม่มากที่มีกลยุทธ์และแนวทางการลด FLW ที่เป็นขั้นตอนและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติและครอบคลุมทุกภาคส่วนได้อย่างแท้จริง ตลอดจนข้อมูลด้าน FLW ยังคงมีไม่เพียงพอ และไม่มี ความสอดคล้องกัน ซึ่งยากต่อการที่แต่ละเขตเศรษฐกิจจะสามารถออกแบบนโยบายที่มีประสิทธิผลได้ ทั้งนี้ ได้เน้นย้ำถึงการส่งเสริมความร่วมมือข้ามเขตเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเปค โดยขอให้เขตเศรษฐกิจที่พัฒนาแล้ว ร่วมถ่ายทอดเทคโนโลยี การฝึกอบรม และการแลกเปลี่ยนแนวทางการปฏิบัติที่ดีด้าน FLW ให้แก่เขตเศรษฐกิจที่กำลังพัฒนา

๒. การประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การเชื่อมโยงเครือข่ายเกษตรกรกับผู้บริโภคผ่านแพลตฟอร์ม นวัตกรรมและดิจิทัลอย่างครอบคลุม เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๗ โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

ช่วงที่ ๑ หัวข้อ การกำหนดบริบทในการนำเครื่องมือและแพลตฟอร์มดิจิทัล (ITC) มาใช้สำหรับการส่งเสริมสินค้าเกษตรของเกษตรกรรายย่อย มีวิทยากรจำนวน ๓ ท่าน ได้แก่ (๑) Lorena Cardenas Maldonado จากสาธารณรัฐเปรู (๒) Federico Bert จาก Inter-American Institute for Cooperation on Agriculture และ (๓) Hugo Piñarreta จากสาธารณรัฐเปรู โดยสรุปได้ ดังนี้ ในที่ประชุมได้รายงานผลการสำรวจเกี่ยวกับแพลตฟอร์มนวัตกรรมและดิจิทัลที่เชื่อมโยงเครือข่ายเกษตรกรกับผู้บริโภค ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เปรูได้แจ้งเวียนให้เขตเศรษฐกิจตอบสนองสำรวจดังกล่าว จากผลการสำรวจที่ตอบโดย ๑๒ เขตเศรษฐกิจพบว่า ร้อยละ ๗๕ ของเกษตรกรรายย่อย มีการรับรู้และตระหนักถึงความสำคัญของการใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล

ในการ...

ในการจำหน่ายสินค้าเกษตร อย่างไรก็ตาม การใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลยังคงมีข้อจำกัดหลายประการ อาทิ การขาดการเชื่อมต่อและเกษตรกรบางพื้นที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ การขาดทักษะด้านดิจิทัลในเกษตรกรสูงวัย ตลอดจนการขาดความปลอดภัยและความน่าเชื่อถือของข้อมูล นอกจากนี้ ผลการสำรวจได้ระบุว่า ภาครัฐมีบทบาทสำคัญในการเร่งพัฒนาแพลตฟอร์มร่วมกับภาคเอกชน เพื่อให้เกษตรกรมีช่องทางการจำหน่ายสินค้าที่ต้นทุนต่ำและสามารถเข้าถึงได้ในวงกว้าง

ช่วงที่ ๒ หัวข้อ การแลกเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติที่ดีด้านเครื่องมือและแพลตฟอร์มสำหรับการจำหน่ายสินค้าเกษตรเชิงพาณิชย์ มีวิทยากรจำนวน ๔ ท่าน ได้แก่ (๑) Daniela Villanuava จากชิลี (๒) Ana Gutierrez จากเม็กซิโก (๓) Nguyen Anh Phong จากเวียดนาม และ (๔) Cesar Ricardo Sanristabul จากสาธารณรัฐเปรู โดยได้ยกตัวอย่างการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลในภาคเกษตร ดังนี้ (๑) **ชิลี** มีเป้าหมายที่จะขยายการเติบโตของตลาด E-Commerce ร้อยละ ๘ ในปี ๒๕๖๗ ผ่านการใช้เครื่องมือดิจิทัลเพื่อเร่งการเติบโต ได้แก่ เว็บไซต์ สื่อสังคม และแพลตฟอร์มจำหน่ายสินค้าออนไลน์ โดยคำนึงถึงการขยายตลาดให้ครอบคลุมทุก ๆ พื้นที่ เพื่อให้เกษตรกรเข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคจำนวนมากที่สุด (๒) **เม็กซิโก** กล่าวว่า ร้อยละ ๕๐ ของพื้นที่ในท้องถิ่นสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ และมีเกษตรกรรายย่อย ร้อยละ ๗๕ ที่นำแพลตฟอร์มดิจิทัลมาใช้ประโยชน์ ทั้งนี้ ได้กล่าวถึงแนวโน้มการเปลี่ยนผ่านภาคเกษตรของเม็กซิโกสู่สังคมดิจิทัลและเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างประสบความสำเร็จ โดยได้เริ่มต้นการใช้เทคโนโลยีสำรวจระยะไกล และการสำรวจทางอากาศเพื่อวัดค่าความชื้น ความอุดมสมบูรณ์ของดิน ตลอดจนแมลงศัตรูพืช โรคพืช และชีวมวลในพื้นที่เลี้ยงสัตว์ นอกจากนี้ ได้ส่งเสริมการใช้ GPS เพื่อให้ผู้ผลิตสามารถรวบรวมข้อมูลสถานะของทรัพยากรที่ใช้ในภาคเกษตรได้แบบทันที (Real Time) (๓) **เวียดนาม** นำเสนอระบบการจัดการข้อมูลของภาครัฐ Khuyen Nong Vietnam ซึ่งเป็นระบบที่ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภาคการเกษตรในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเผยแพร่บนเว็บไซต์ให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ เวียดนามมีแพลตฟอร์มดิจิทัล ได้แก่ VOSO และ SENDO ที่ส่งเสริมให้ผู้บริโภคสามารถซื้อสินค้าของเกษตรกรรายย่อยได้สะดวกมากยิ่งขึ้น และ (๔) **สาธารณรัฐเปรู** นำเสนอแอปพลิเคชัน The Mi Caserita เป็นแพลตฟอร์มดิจิทัลที่พัฒนาโดยภาครัฐ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลของราคาสินค้าทางการเกษตรที่จำเป็นแบบ Real Time ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรรายย่อยให้สามารถทราบราคาสินค้าเกษตรในตลาดใหญ่ได้ทันที และไม่พลาดโอกาสในการขายสินค้าเกษตรช่วงที่มีราคาซื้อขายสูง ทั้งนี้ ยังส่งผลให้เกษตรกรรายย่อยสามารถวางแผนการค่าใช้จ่ายในครัวเรือนได้แม่นยำมากขึ้นด้วย

๓. การประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๗ มีวัตถุประสงค์เพื่อระดมความคิดเห็นในการปรับปรุงและพัฒนา PPFs Terms of Reference ฉบับใหม่ ซึ่งจะประกาศใช้ในปี ๒๕๖๘ โดยมุ่งเน้นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนใน PPFs มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

ช่วงที่ ๑ การนำเสนอรายงานผลการค้นพบข้อสำคัญหลัก (Key Takeaways) โดย Paola Saldana Galvan จากสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า ที่ผ่านมาได้จัดประชุมกลุ่มย่อยระหว่างเขตเศรษฐกิจเอเปค ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อร่วมกันตอบข้อคำถามเกี่ยวกับอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนใน PPFs โดยได้ผลลัพธ์เป็น ๕ Key Takeaways ดังนี้ (๑) การสื่อสารและการสร้างความเข้าใจร่วมกัน (๒) ข้อมูลและการแลกเปลี่ยนข้อมูล (๓) ข้อกังวลเกี่ยวกับนโยบาย (๔) การเข้าถึง และ (๕) การมี...

(๕) การมีส่วนร่วม โดยในการประชุมเชิงปฏิบัติการฯ ครั้งนี้ ได้แบ่งกลุ่ม ๕ กลุ่มตาม Key Takeaways ดังกล่าว เพื่อให้สมาชิกเขตเศรษฐกิจเอเปค ร่วมแลกเปลี่ยนปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น ตลอดจนแนวทางการส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น โดยเกาหลีซึ่งเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเอเปคในปี ๒๕๖๘ จะนำข้อเสนอแนะของแต่ละ Key Takeaways ที่ได้จากการประชุมเชิงปฏิบัติการฯ ในครั้งนี้ไปเป็นแนวทางการปรับปรุงและพัฒนา PPFS Terms of Reference ฉบับใหม่ต่อไป

ช่วงที่ ๒ ผลสรุปจากการแบ่งกลุ่มย่อยตาม Key Takeaways สรุปได้ ดังนี้

๒.๑ ข้อเสนอแนะด้านการสื่อสารและการสร้างความเข้าใจร่วมกัน เช่น (๑) การใช้แพลตฟอร์มการสื่อสารที่หลากหลายช่องทางจะช่วยกระตุ้นการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนได้ (๒) การแลกเปลี่ยนผลลัพธ์ของการประชุมผ่านสื่อสังคม (Social Media) (๓) การส่งเสริมให้สภาที่ปรึกษาทางธุรกิจเอเปค (APEC Business Advisory Council: ABAC) มีส่วนร่วมมากขึ้น และ (๔) การส่งเสริมให้เขตเศรษฐกิจมีการประชุมระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น

๒.๒ ข้อเสนอแนะด้านข้อมูลและการแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น (๑) การออกนโยบายที่ช่วยเพิ่มการเชื่อมโยงระหว่างภาคเอกชนและสถาบันการเงินมากขึ้น (๒) การส่งเสริมภาคเอกชนให้สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ไม่ต้องมีหลักประกัน (๓) การให้ความสำคัญกับการรวบรวมข้อมูลและการระบุช่องว่างที่เป็นประโยชน์ต่อภาคเอกชน และ (๔) การส่งเสริมให้ภาคเอกชนใช้แพลตฟอร์ม APIP ของเอเปค เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงอาหาร เป็นต้น

๒.๓ ข้อเสนอแนะด้านข้อกังวลเกี่ยวกับนโยบาย เช่น (๑) การมีเวทีย่อยให้ภาคเอกชนจากแต่ละเขตเศรษฐกิจร่วมกันระบุประเด็น/ข้อกังวลต่าง ๆ (๒) การส่งเสริมให้เขตเศรษฐกิจคัดเลือกผู้แทนภาคเอกชนจากหอการค้าของแต่ละเขตเศรษฐกิจ เพื่อเข้าร่วมการประชุมอย่างสม่ำเสมอ (๓) การส่งเสริมบทบาทของ ABAC ที่ชัดเจนมากขึ้นในมิติความมั่นคงอาหาร และ (๔) การออกนโยบายที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงอาหารของแต่ละเขตเศรษฐกิจควรมีการหารือที่ครอบคลุมถึงภาคเอกชน เป็นต้น

๒.๔ ข้อเสนอแนะด้านการเข้าถึง เช่น (๑) การจัดงานสัมมนาที่มุ่งเน้นการเสริมสร้างเครือข่าย เพื่อกระตุ้นภาคเอกชนให้สนใจเข้าร่วมใน PPFS มากขึ้น (๒) การบรรจุวาระการประชุมที่คำนึงถึงความสนใจของภาคเอกชน (๓) การเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนแลกเปลี่ยนมุมมองในการประชุมของ PPFS มากขึ้น รวมถึงให้มีส่วนร่วมในการร่างเอกสารผลลัพธ์ของการประชุม และ (๔) การสนับสนุนงบประมาณเข้าร่วมประชุม PPFS แก่ภาคเอกชน เป็นต้น

๒.๕ ข้อเสนอแนะด้านการมีส่วนร่วม เช่น (๑) การสร้างการรับรู้ให้ภาคเอกชนเข้าใจถึงผลประโยชน์จากการเข้าร่วม PPFS โดยอาจเป็นรูปแบบผลตอบแทนที่เป็นรูปธรรมชัดเจน หรือ ประสิทธิภาพที่มีคุณค่า (๒) การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างแข็งขัน โดยครอบคลุมทั้งภาคเอกชน เกษตรรายย่อยและสตรี และ (๓) การแลกเปลี่ยนกรณีศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อภาคเอกชน เป็นต้น

๔. การประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การแก้ไขปัญหาคความมั่นคงทางอาหารโดยการส่งเสริมการกำหนดนโยบายที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๗ โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

ช่วงที่ ๑ ความแม่นยำของข้อมูลปฐมภูมิ บรรยายโดย Shunsuke Tsuboi จากญี่ปุ่น ได้แลกเปลี่ยนการส่งเสริมฟาร์มคาร์บอน (carbon farming) ซึ่งเป็นหนึ่งในแนวทางที่ช่วยแก้ไขปัญหาคการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ผ่านเกษตรอัจฉริยะโดยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) อย่างเหมาะสม รวมถึงการใช้...

การใช้ประโยชน์จากข้อมูลดาวเทียมที่ให้ภาพความละเอียดสูงและข้อมูลแบบ Real Time เกี่ยวกับการใช้ที่ดิน สุขภาพพืช และสภาพดิน ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการใช้เทคโนโลยีดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกร ทำให้มีข้อมูลเชิงลึกที่แม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประกอบการทำเกษตรกรรมได้ในบริบทของการกำหนดระยะเวลา การปลูกพืชหมุนเวียน และเทคนิคการจัดการดินเพื่อเพิ่มการกักเก็บคาร์บอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ช่วงที่ ๒ การเข้าถึงข้อมูลทุติยภูมิ มีวิทยากรจำนวน ๔ ท่าน ได้แก่ (๑) Yasuhito Shirato จาก ญี่ปุ่น (๒) Wes Hanson จากสหรัฐอเมริกา (๓) Li Xun จากญี่ปุ่น และ (๔) Dr. Michael Crawford จาก Cooperative research center for high performance soils โดยสรุปได้ ดังนี้ การปรับปรุงการเข้าถึง ข้อมูลทุติยภูมิ เช่น การสร้างแบบจำลองการจัดการคาร์บอนในดินอย่างแม่นยำ การวัดปริมาณการไหลของ ก๊าซเรือนกระจก และการสร้างกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบเพื่อให้สามารถตัดสินใจได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล อิงจากข้อมูลและสมมติฐานที่มีคุณภาพ ซึ่งการปรับปรุงข้อมูลดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของข้อมูล และเพิ่มบทบาทของข้อมูลในการสนับสนุนแนวทางในการบรรลุเป้าหมายการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (Nationally Determined Contributions: NDCs) ที่จะลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกและการดำเนินงาน ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ นอกจากนี้ ได้ส่งเสริมแนวทางการสร้างความแข็งแกร่งของโครงสร้าง พื้นฐานข้อมูลแก่เกษตรกรรายย่อย โดยต้องมีต้นทุนต่ำและสามารถเข้าถึงได้ โดยอาจสร้างเครื่องมือหรือ แพลตฟอร์มที่เรียบง่ายที่รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิไว้ เช่น ข้อมูลลักษณะของดิน การใช้ที่ดิน และแนวทาง การจัดการ เพื่อให้เกษตรกรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย นำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ต่อได้

ช่วงที่ ๓ ความสอดคล้องในมาตรฐานการวัดค่าทางสิ่งแวดล้อม (green claims) และการติดตาม สิ่งแวดล้อม มีวิทยากรจำนวน ๒ ท่าน ได้แก่ (๑) Katina Dove Hanson จากสหรัฐอเมริกา และ (๒) Masayuki Oda จากญี่ปุ่น โดยกล่าวถึงความสำคัญของการมีมาตรฐานวัดค่าทางสิ่งแวดล้อม และการติดตามสิ่งแวดล้อม ที่ชัดเจนและสม่ำเสมอ เพื่อร่วมกันส่งเสริมแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนและเพิ่มความโปร่งใสของตลาด โดยต้อง คำนึงถึงการสร้างความตระหนักรู้ในด้านสิ่งแวดล้อมแก่ผู้บริโภค และทำให้ผู้บริโภคมั่นใจว่าสามารถเป็นส่วนหนึ่งของการเลือกผลิตภัณฑ์ที่รักษาสิ่งแวดล้อมได้ ทั้งนี้ การเสริมสร้างความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน และเกษตรกรเป็นแนวทางสำคัญที่จะส่งเสริมการเติบโตของตลาดสินค้าโภคภัณฑ์ที่ดำเนิน แนวทางปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยวิทยาการได้ส่งเสริมให้เขตเศรษฐกิจสร้างแนวทางปฏิบัติ ด้านสิ่งแวดล้อม โดยการอิงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ การใช้กลยุทธ์การสื่อสารที่ชัดเจน และการใช้เครื่องมือ ในการรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ และระบบที่ผู้บริโภคสามารถตรวจสอบย้อนกลับได้ เพื่อให้มั่นใจ ถึงกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในแต่ละชนิดสินค้าเกษตร
